

Arrest

nr. 104 389 van 4 juni 2013
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 28 januari 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 21 december 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 9 april 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 mei 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat W. LUYCKX en van attaché K. GOOSSENS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde de Afghaanse nationaliteit te bezitten en afkomstig te zijn van het dorp Miran Qasim Yaka in het district Surkhrod van de provincie Nangarhar. U bent soenniet en Pashtu van etnische oorsprong.

Samen met uw moeder en zus woonde u sinds de dood van uw vader bij uw grootouders in Miran Qasim Yaka. U hebt vijf ooms, van wie een bij u in het dorp woont en de vier anderen wonen in Jalalabad.

U vervulde in 1390 (2011) de 11de graad van het middelbaar onderwijs in Dosarak. Vervolgens schreef u zich rond april 2011 voor het laatste jaar middelbaar in op de militaire middelbare school in Kabul ter voorbereiding op een latere officiersopleiding. Tijdens deze middelbare opleiding kreeg u nog geen rang en kreeg u nog geen volledige militaire training. De school was gelegen op een

militaire basis waar u voltijds verbleef. U ging twee keer op verlof naar Nangarhar, telkens gedurende drie dagen.

Op 1 hut 1390 (20 februari 2012), 25 hut 1390 (15 maart 2012) en 1 hamal 1391 (21 maart 2012) kreeg u thuis dreigbrieven van de taliban. In die brieven eiste men van u dat u uw middelbaar onderwijs stop zette en dat u met hen zou samenwerken.

Toen de eerste brief kwam was u thuis op verlof, maar uw moeder vertelde u er niet over. Ze kon niet lezen en wist dus niet waar de brief over handelde. Bovendien was ze bang om de brief aan iemand anders te laten zien omdat ze niet wist wie informatie aan de taliban doorgaf en wie niet. Na aankomst van de tweede brief contacteerde uw moeder u op school. U besloot echter te blijven, omdat u het graag deed. Toen de derde brief kwam vond u de dreiging voldoende ernstig om uw opleiding te stoppen. U zei aan uw commandant dat u verplicht was uw studies op te geven, gaf uw uitrusting terug en vertrok. Vervolgens regelde u uw reis. Om de kosten hiervan te betalen verkocht uw grootvader een deel van het land.

Na uw vertrek kwamen de taliban nog enkele keren bij u thuis. U vernam dit toen u tweemaal naar huis belde: een keer vanuit Griekenland en een keer vanuit België. De eerste keer deelde uw moeder u mee dat de taliban wilde dat u zich opgaf voor een zelfmoordaanslag op de militaire school. De tweede keer sprak ze u er niet expliciet over, maar u begreep door haar manier van spreken dat ze nog waren langs geweest.

B. Motivering

Er dient door het Commissariaat-generaal (CGVS) te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de vluchtelingenconventie van Genève niet aannemelijk heeft gemaakt en wel omwille van volgende redenen:

Eerst moet worden vermeld dat de manier waarop uw familie met de eerste dreigbrief omging opmerkelijk is: u legt uit dat uw moeder niet kon lezen en u daarom niet op de hoogte bracht. Zij was zich niet bewust van enig risico en dacht dat het om een gewone brief ging (gehoorverslag CGVS dd. 30-11-2012, p. 15). Men zou nochtans verwachten dat, wanneer het algemeen geweten is dat de taliban nachtbrieven rond brengt, ze er meer aandacht aan zou besteden. Bovendien, wanneer u wordt gevraagd waarom ze de brief niet door iemand anders liet lezen, licht u toe dat ze bang was de brief aan iemand te laten zien, omdat men niet weet wie informant voor de taliban is (CGVS p. 15). Ten eerste is deze vrees niet gegrond als ze van mening was dat het een gewone brief was en ten tweede verklaarde u zelf thuis te zijn op het moment dat de eerste brief kwam (CGVS p. 11). Er was dus wel degelijk iemand in huis die de brief had kunnen lezen. Verder gaf u aan niet gevraagd te hebben naar hoe de brieven toekwamen hoewel dit toch een belangrijk detail is in een zaak die u zeer nauw aanbelangt en het nu niet bepaald kan overtuigen dat u, gezien de aard van de brieven, hier niet naar zou hebben gevraagd (CGVS p. 15).

Tijdens uw verblijf in Griekenland en vervolgens bij uw aankomst in België verklaarde u telkens één keer telefonisch contact te hebben opgenomen met uw familie (CGVS p. 4). Gevraagd of zij u nieuws over uw problemen konden geven, antwoordde u dat u van uw moeder vernam dat de taliban nog waren langs geweest en vroegen of u met de school was gestopt. Op de expliciete vraag of u verder nog nieuws hoorde toen u vanuit Griekenland of België contact opnam, antwoordde u negatief (CGVS p. 4). Vervolgens zei u echter later tijdens ditzelfde gehoor dat u in Griekenland van uw moeder vernam dat de taliban u voor een zelfmoordaanslag wilden inzetten (CGVS p. 13). Dit is een bijzonder zwaarwegend element waarvan het niet aannemelijk is dat u het zou zijn vergeten te vermelden toen u er de eerste keer naar gevraagd werd. U hier dan ook naar gepeild, stelde u dat ze u hiervan op de hoogte had gebracht, maar ze niet zei of er iets met jullie huis was gebeurd. Uw antwoord verklaart de vastgestelde discrepantie niet (CGVS, p. 13). U bracht dit feit ook niet aan bij uw eerste gehoor op Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) ter voorbereiding van uw gehoor op het CGVS. Bovendien is dit tegenstrijdig met wat u op een later punt in het gehoor verklaarde, namelijk dat u het leger verliet omdat men u een zelfmoordaanslag wilde doen uitvoeren (CGVS p. 11). Volgens uw eerdere verklaringen was daar toen nog geen sprake van en hoorde u dit pas in Griekenland (CGVS, p. 13).

Verder is het ook onwaarschijnlijk dat de taliban driemaal van u zou eisen dat u de militaire school verlaat (CGVS p. 11), wat u uiteindelijk ook doet, om dan over te gaan tot een poging u in te schakelen in een zelfmoordaanslag op diezelfde militaire school. U legde uit dat ze uw medewerking hiervoor konden gebruiken omdat u toegang tot de basis had, maar die toegang had u niet als u daar niet meer studeerde (CGVS p. 12). Het is dan ook niet logisch dat de taliban op deze manier zou te werk gaan.

Ten slotte is dit element van gedwongen deelname aan een zelfmoordaanslag op zich ook problematisch. U of uw familie hadden nooit banden met de taliban, uit uw verklaringen blijkt duidelijk dat u tegen deze beweging bent en bovendien maakte u dit ook heel duidelijk door uw toetreding tot deze militaire school. Bijgevolg is het helemaal niet aannemelijk dat ze er van uit zouden

gaan dat u met hen zou samenwerken, laat staan dat u voor hen een zelfmoordaanslag zou plegen, hetgeen een bijzonder gewichtige actie is die bovendien een uitgesproken overtuiging veronderstelt.

In kader van uw gehoor legde u neer een aanvraag om tot de school toegelaten te worden op voorspraak van uw moeder en een attest dat u de 9de graad had afgerond, een badge van school, foto's van school en een bankkaart. Deze stukken hebben betrekking op het feit dat u school hebt gelopen aan deze academie, een gegeven dat op zich door ons niet wordt betwist. Verder legt u neer een brief opgesteld door uw klasgenoten waarin ze stellen dat u problemen hebt gehad en u met uw studies moest stoppen en een brief geattesteerd door het dorps hoofd waarin uw problemen worden bevestigd. Gezien deze stukken ter uwen behoeven werden opgemaakt hebben ze geen objectieve bewijswaarde. De dreigbrieven die u aanbracht zijn gemakkelijk aan te maken daar het handgeschreven documenten betreft die slechts bewijswaarde hebben wanneer ze kaderen in een logisch en coherent relaas wat in uw geval, gezien het geheel van bovenstaande observaties, niet zo blijkt te zijn.

Het feit dat u studeerde aan de militaire middelbare school wordt op zich door ons niet betwist, doch gezien het geheel van bovenstaande observaties hebt u totaal niet aannemelijk gemaakt omwille van dit feit problemen te hebben ondervonden.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afgaanse asielzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken.

Hoewel u op basis van uw verklaringen aannemelijk maakt afkomstig te zijn uit het district Surkhrod in de provincie Nangarhar, dient in uw geval de veiligheidssituatie in de stad Jalalabad in Nangarhar te worden beoordeeld. Op basis van uw verklaringen concludeert het CGVS namelijk dat u in de mogelijkheid verkeert een veilig en redelijk vestigingsalternatief op te bouwen in de stad Jalalabad. U bent immers een meerderjarige jongeman die bijna het volledige middelbare onderwijs heeft doorlopen, zowel het Pashtou als het Dari beheerst (zie CGVS p. 2) en initiatief heeft getoond in uw inschrijving in de militaire middelbare school. Jalalabad is heel dicht bij uw oorspronkelijke woonplaats (CGVS p. 3): de reis duurt ongeveer een half uur en u ging er bijvoorbeeld heen voor de formaliteiten rond uw inschrijving in de militaire school (CGVS, p. 5). U verklaarde een slechte relatie te hebben met twee van uw ooms, maar twee ooms met wie u wel een goede relatie heeft wonen in Jalalabad. Men kan er dus van uit gaan dat u een sociaal netwerk heeft dat u in ieder geval initieel kan opvangen (CGVS p. 4).

Uit een analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA (zie de aan het administratief dossier toegevoegde SRB "Afghanistan - Veiligheidssituatie Jalalabad" dd. 23 oktober 2012) blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in de provincie Nangarhar in 2012 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau erg verschillend is naargelang het district.

Voor wat het district Jalalabad betreft, blijkt uit de informatie waarover het CGVS beschikt dat de situatie in dit district relatief rustig is. Niet alleen het aantal aanslagen, maar ook het aantal burgerslachtoffers is er relatief laag. De aanvallen in Jalalabad hadden zowel in 2011, als in 2012 hoofdzakelijk Afgaanse en internationale troepen als doelwit. Daarenboven is het aantal te betreuren burgerslachtoffers gering. In februari 2011 vielen bij één zware aanslag 40 burgerdoden. In 2012 (jan-sept) vielen in Jalalabad twee burgerdoden bij één incident. Verder raakten slechts bij een beperkt aantal incidenten ook burgers gewond. Voor het overige heeft de stad af te rekenen met gerichte aanslagen en gerichte moorden op hoge profielen en een hoge criminaliteit. De Afgaanse veiligheidsdiensten controleren de stad en de opstandelingen beschikken slechts over een beperkte operationele capaciteit. Er worden geen aan het conflict toe te dichten vluchtelingenstromen gemeld van burgers die Jalalabad verlaten.

Uit de informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt derhalve dat het geweld in Jalalabad beperkt en niet aanhoudend van aard is. De aanslagen zijn eerder gericht op bepaalde profielen en de impact ervan op het leven van de gewone Afgaanse burger is eerder beperkt. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in Jalalabad actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in Jalalabad aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1.1. Middelen

Verzoeker betwist de motieven van de bestreden beslissing. Hij is van mening dat de bestreden beslissing een schending uitmaakt van artikelen 62 van de Vreemdelingenwet, van artikel 8 juncto artikel 14 van het EVRM, van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, en tenslotte van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Verzoeker vraagt in hoofdorde om hem als vluchteling te erkennen en in ondergeschikte orde om hem de subsidiaire bescherming te verlenen.

2.2. Beoordeling

2.2.1. Bevoegdheid

De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer 2005-2006*, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.2.2. Vluchtelingenstatus

De Raad is van mening dat verzoeker niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus.

In het door verzoeker naar voor gebrachte feitenrelaas kan vooreerst worden vastgesteld dat er geen elementen zijn die erop wijzen dat de beweerde vrees van verzoeker het lokale niveau zou overstijgen. Verzoeker verklaart te vrezen voor gedwongen rekrutering door de taliban, nadat lokale talibanmilitanten verschillende dreigbrieven met een oproep daartoe bij hem thuis hadden afgeleverd. Verzoeker zou zich in de negatieve belangstelling van de taliban hebben geplaatst doordat hij na het afwerken van zijn middelbaar onderwijs ter voorbereiding van een latere officiersopleiding een jaar school liep op de militaire middelbare school in Kabul. De beweerde vervolgingsfeiten beperken zich tot schriftelijke bedreigingen gericht aan het ouderlijke huis van verzoeker in het district Surkhrod, Nangarhar.

Met toepassing van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet is er echter geen behoefte aan bescherming indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees bestaat voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade, en indien van de verzoeker redelijkerwijs kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. Naar analogie met verzoekers problemen oordeelde ook het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) dat indien enerzijds volgens UNHCR regeringsmedewerkers of medewerkers in dienst van de internationale gemeenschap een risicogroep vormen omwille van de hun toegeschreven politieke overtuiging er anderzijds geen aanwijzingen zijn dat de taliban dergelijke personen met een laag profiel zouden vervolgen in Kabul of in gebieden die niet onder hun controle vallen. Deze personen behoren immers niet langer tot de prioriteiten van de taliban die hun aandacht enkel richten op regeringsmedewerkers met een hoogstaand profiel. Nog volgens het hof zijn er evenmin aanwijzingen dat zij die hun job voor de internationale gemeenschap opgaven, nog verder in de negatieve aandacht van de taliban zouden vallen. Het hof verwijst hiervoor naar de richtlijnen van UNHCR van december 2010 die in tegenstelling tot de richtlijnen van juli 2009 in dit opzicht heel wat genuanceerder zijn (EHRM, *H en B. tegen het Verenigd Koninkrijk*, 9 april, 2013, § § 97, 98 en 99). Het oordeel van het Hof strookt met de informatie toegevoegd aan het administratief dossier, waaruit blijkt dat de operationele capaciteit van de taliban zich in Kabul beperkt tot sporadische gerichte aanvallen tegen *“hoge overheidsdiensten, Afghaanse en internationale militairen en hotels waar westerlingen verblijven”* (SRB Afghanistan, 11 juli 2012, regionale analyse p 8-9 (Kabul)). Wat Jalalabad betreft stelt de informatie toegevoegd aan het administratief dossier vast dat de weinige acties van de taliban in deze stad gericht zijn tegen *“hoge profielen aan de zijde van de regering of binnen de ANSF,*

of waarvan verondersteld wordt dat ze bij de regering of de internationale troepen aanleunen" (SRB veiligheidssituatie Jalalabad, 23 oktober 2012, p. 9). Mutatis mutandis bevinden er zich in het relaas van verzoeker geen elementen die erop wijzen dat verzoekers profiel hoogstaand is waardoor het niet aannemelijk is dat de taliban de motivatie of de operationele capaciteit zouden hebben om verzoeker actief te gaan opsporen en vervolgen in gebieden buiten hun controle, zoals de hoofdstad Kabul, alwaar verzoeker school liep, of de provinciehoofdstad Jalalabad, alwaar verzoeker familie heeft wonen. Er zijn verder geen objectieve argumenten voorhanden waaruit zou blijken dat een interne hervestiging van verzoeker in Jalalabad of Kabul onredelijk zou zijn in de zin van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet.

Gelet op het door verzoeker voorgehouden relaas, de hoger aangehaalde recente internationale rechtspraak, en de bij het administratief dossier gevoegde landeninformatie, stelt de Raad vast dat er voor verzoeker in elk geval een veilig intern beschermingsalternatief voor handen is in de zin van artikel 48/5 § 3 van de Vreemdelingenwet in de hoofdstad Kabul of in de provinciehoofdstad Jalalabad. Daargelaten de geloofwaardigheid van het asielaanvraag, is bijgevolg niet voldaan aan een wezenlijke vereiste om dit asielaanvraag te kunnen laten vallen onder het toepassingsgebied van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Het verzoekschrift bevat geen objectieve argumenten die vermogen afbreuk te doen aan deze conclusie. Verzoeker brengt geen elementen bij waaruit het tot het tegendeel kan worden besloten.

Deze vaststelling volstaat om de het in het verzoekschrift aangevoerde middelen betreffende de vluchtelingenstatus niet verder te onderzoeken, omdat dergelijk onderzoek in elk geval tot geen ander besluit betreffende de gegrondheid van de asielaanvraag kan leiden.

Bijgevolg maakt verzoeker niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een gegronde vrees voor vervolging zou lopen in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

2.2.3. Subsidiaire beschermingsstatus

De Raad is van mening dat verzoeker niet in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming.

Sub 2.2.2. werd reeds vastgesteld dat er voor verzoekers beweerde problemen met de taliban in elk geval een veilig en redelijk intern hervestigingsalternatief voorhanden is in Kabul of in Jalalabad. Ingevolge artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet is bijgevolg evenmin voldaan aan een wezenlijke vereiste om het asielaanvraag te kunnen laten vallen onder het toepassingsgebied van de artikelen 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Ook voor wat betreft de beoordeling van een eventueel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet is er voor verzoeker een vestigingsalternatief voorhanden in Kabul. Het EHRM oordeelde immers dat er thans in Kabul geen situatie van willekeurig geweld is die een reëel risico inhoudt op ernstige schade voor een terugkerende asielaanvraag (EHRM, *J.H. t. Verenigd Koninkrijk*, 20 december 2011, § 55). Het Hof baseert zich voor deze rechtspraak ten andere op de recentste richtsnoer van het UNHCR waaruit onder meer blijkt dat er in Afghanistan een intern beschermingsalternatief beschikbaar kan zijn in verstedelijkte en semi-verstedelijkte gebieden die onder de effectieve controle van de regering staan (UNHCR, *Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of Asylum Seekers from Afghanistan*, 17 december 2010, 40). Uit de actuele en objectieve informatie van de commissaris-generaal, toegevoegd aan het administratief dossier, blijkt dat de hoofdstad Kabul onder de effectieve controle van de regering staat. Kabul is verder op een veilige manier toegankelijk voor verzoeker gelet op de internationale luchthaven. Gelet op de hoger aangehaalde recente internationale rechtspraak en op voormelde richtsnoer van het UNHCR stelt de Raad vast dat, daargelaten de situatie in verzoekers momenteel beweerd district van herkomst, verzoeker in Kabul over een veilig intern beschermingsalternatief beschikt in de zin van artikel 48/5 § 3 van de vreemdelingenwet.

Deze vaststellingen volstaan om de het in het verzoekschrift aangevoerde middelen betreffende de subsidiaire beschermingsstatus niet verder te onderzoeken, omdat dergelijk onderzoek in elk geval tot geen ander besluit betreffende de gegrondheid van de asielaanvraag kan leiden.

Bijgevolg maakt verzoeker evenmin aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vier juni tweeduizend dertien door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

A. VAN ISACKER